

Koska direktiivin 10 artiklan 2 kohdan mukaan tuottajia ja esiintyjä on kohdeltava tasa-arvoisesti tekijöiden kanssa, Yhdistyneellä kuningaskunnalla ei ole oikeutta evätä oikeutta vaatia kohtuullista korvausta, kun muu kuin maksava yleisö näkee tai kuulee tallenteen sisältävän yleisradiolähetyksen tai kaapeliohjelman, kuten vuoden 1988 Copyright, Designs and Patents Actin liitteessä 2 olevassa 18 kohdassa todetaan.

Komission mukaan muun kuin maksavan yleisön käsite, siten kuin se on edellä mainitussa säännöksessä määritelty, menee paljon pidemmälle kuin kyseessä olevaan oikeuteen direktiivin 10 artiklassa sallitut poikkeukset.

Näin ollen komissio väittää, että Yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisön oikeuden eikä erityisesti direktiivin 92/100/ETY 8 artiklan 2 kohdan mukaisia vaatimuksia, koska se on säätänyt poikkeuksia oikeudesta kohtuulliseen korvaukseen, joka maksetaan esittäjille, kun muu kuin maksava yleisö näkee tai kuulee yleisradiolähetyksen tai yleisölle välitettävän suojatun kohteen.

(1) EYVL L 346, s. 61.

Euroopan yhteisöjen komission 19.12.2002 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-460/02)

(2003/C 55/17)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.12.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat Mikko Huttunen ja Antonio Aresu.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

a) toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut pääsystä maahuolinnan markkinoille yhteisön lentoasemilla 15 päivänä lokakuuta 1996 annetun neuvoston direktiivin 96/67/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska:

- 13.1.1999 annetussa decreto legislativossa nro. 18 ei vahvisteta, että maahuolintapalvelujen tarjoajat valitaan enintään seitsemäksi vuodeksi, mistä säädetään direktiivin 11 artiklan 1 kohdan d alakohdassa;
 - edellä mainitun decreto legislativon 14 §:ssä säädetään sellaisesta sosiaalisesta toimesta, joka on direktiivin 18 artiklan vastainen;
 - edellä mainitun decreto legislativon 20 §:ssä annetaan sellaisia siirtymäajan säännöksiä, jotka eivät ole direktiivin mukaan sallittuja;
- b) velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

13.1.1999 annetussa decreto legislativossa nro. 18 ei säädetä enimmäismäärää sille ajalle, joksi palvelujen tarjoajat valitaan lentoasemille, joilla markkinoille pääsy tapahtuu valintamenetelyn kautta. Direktiivin 96/67/EY 11 artiklan 1 kohdan d alakohdassa säädetään nimenomaisesti, että kestoksi voidaan vahvistaa enintään seitsemän vuotta. Komissio katsoo näin ollen, että se, ettei luville maahuolintapalvelujen tarjoamiseen Italian lentoasemilla ole vahvistettu määräaika, ei ole yhteensovivaa direktiivissä säädettyjen tavoitteiden kanssa.

Direktiivin 96/67/EY 18 artiklan mukaan jäsenvaltiot voivat toteuttaa työntekijöiden oikeuksien turvaamisen edellyttämiä toimenpiteitä. Tällaisilla toimilla ei voida kuitenkaan rajoittaa direktiivin säännösten soveltamista eikä yhteisön oikeuden muiden määräysten noudattamista. Toisin sanoen työntekijöiden oikeuksien turvaaminen on sallittua direktiivin 18 artiklan nojalla, mikäli tämä ei ole vastoin direktiivin tehokasta soveltamista maahuolintapalvelujen osalta. Decreto legislativon nro. 18/99 14 §:n 1 momentissa asetetaan tavoitteeksi sellaisten toimien toteuttaminen, joilla pysytetään voimassa aikaisemman toiminnanharjoittajan palveluksessa olleen henkilökunnan työllisyyden taso ja taataan työsuhteen jatkuminen. Kyseisen säännöksen toiseen alakohtaan sisältyy näin ollen velvollisuus palkata henkilöstö aina kun kyseessä on sellainen ”toiminnan siirtäminen”, joka koskee yhtä tai useampaa liitteissä A ja B tarkoitettujen maahuolintapalvelujen luokkaa. Tämäntyyppinen säännös menee selvästi työntekijöiden oikeuksien turvaamisesta yrityksen tai liikkeen taikka liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 14 päivänä helmikuuta 1977 annetussa direktiivissä 77/187/ETY⁽²⁾, sellaisena kuin se on direktiivillä 98/50/EY⁽³⁾ muutettuna ja direktiivillä 2001/23/EY⁽⁴⁾ kodifioituna, taattua suojaa pidemmälle. Näin ollen komissio katsoo, että decreto legislativon nro. 18/99 14 § menee direktiivin 96/67/EY 18 artiklassa tarkoitettuja työntekijöiden oikeuksien turvaamisen edellyttämiä sallittuja toimenpiteitä pidemmälle.

Decreto legislativo 20 § koskee työsopimuksia, joihin sisältyy säännöksiä organisaatiosta tai sopimusehdoista sellaisina kuin ne olivat voimassa 19.11.1998. Nämä sopimukset koskevat muiden kuin direktiivissä tarkoitettujen, omahuolintapalvelujen tarjoajien palveluksessa olevaa henkilöstöä. Nämä sopimukset pysyvät voimassa muuttumattomina niiden voimassaolon päättymiseen saakka, mutta ne eivät voi olla voimassa yli kuutta vuotta. Todellisuudessa yritysten, joilla on ”erilaisia organisaatiojärjestelmiä”, sallitaan käytännössä toimivan omahuolintatoimijoina yhdessä muiden omahuolintatoimijoiden ja palvelujen tarjoajien kanssa.

Direktiiviin sisältyy selvä määritelmä maahuolintapalvelujen tarjoajasta, jolla tarkoitetaan henkilöä, joka toimittaa kolmansille osapuolille omahuolintapalveluja. Toimijat, jotka eivät täytä 2 artiklan f kohdassa säädettyä edellytystä, voivat toimittaa palveluja ainoastaan kolmansille osapuolille. Lisäksi direktiivin 7 artiklan 2 kohdassa ja 11 artiklassa säädetään niistä erityisistä menettelyistä, joita on noudatettava omahuolintapalvelujen tarjoajia ja kolmansille palveluja toimittavia tarjoajia nimettäessä. Edellä esitetyn perusteella 20 §:n säännökset näyttäisivät olevan näiden velvoitteiden vastaisia.

(1) EYVL L 272, s. 36.

(2) EYVL L 61, s. 26.

(3) EYVL L 201, s. 88.

(4) EYVL L 82, s. 16.

Euroopan yhteisöjen komission 23.12.2002 Ruotsin kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-463/02)

(2003/C 55/18)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.12.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ruotsin kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehenä ovat E. Traversa ja K. Simonsson, prosessiosoite Luxemburgissa.

Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Ruotsi ei ole noudattanut jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annettun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY⁽¹⁾ 11 ar-

tiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole kantanut arvonlisäveroa kuivarehualan yhteisestä markkinajärjestelystä 21 päivänä helmikuuta 1995 annettun neuvoston asetuksen (EY) N:o 603/95⁽²⁾ mukaisesti maksettavista tukimääristä, ja

2. velvoittaa Ruotsin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tuen sisällyttämislle veron perusteeseen asetetut kolme ehtoa täyttyvät. Asetuksesta N:o 603/95 käy selvästi ilmi, että ainoastaan tuorerehua jalostavat yritykset voivat saada tukea, eivät tuorerehun tuottajat, ja että jalostusyrietykset tekevät sekä myyntisopimuksia kuivarehua käyttävien yritysten kanssa (tavarantoimitus) että jalostussopimuksia tuorerehun tuottajien kanssa (palvelujen tarjoaminen). Nyt esillä olevassa tapauksessa ei ole epäselvyyttä siitä, että tukea asetuksen N:o 603/95 mukaisesti maksava interventioelin on sivullinen jalostusyrietyksen ja ostajan välisessä suhteessa, ja että tämä interventio tapahtuu julkisten tukien myöntämistä koskevan menettelyn mukaisesti.

Kuudennen arvonlisäverodirektiivin 11 artiklan A osan 1 kohdan a alakohdalla tarkoitetaan liian suppeasti, jos arvonlisäveron perusteeseen sisällytettäisiin vain ne tukimuodot, jotka lasketaan tuotteen hinnan perusteella. Yhteisön lainsäätäjä on [verotettavien] liiketoimien hintaan suoraan liittyviä tukia koskevalla yleisellä viittauksellaan itse asiassa tarkoittanut sisällyttää arvonlisäveron perusteeseen kaiken tuen, joka suoraan liittyy tavaran tai palvelun hintaan, toisin sanoen ne tuet, jotka suoraan vaikuttavat luovuttajan tai suorittajan saaman vastikkeen suuruuteen. Näiden tukien on puolestaan suoraan liitettävä tai oltava asiayhteydessä sellaisiin tavaroiden luovutuksiin tai palvelujen suorituksiin, jotka on täsmällisesti ilmoitettu tai määrällisesti osoitettavissa; toisin sanoen tuki maksetaan jos – ja siinä laajuudessa kuin – tavaroita tai palveluja todella myydään markkinoilla. Tästä ilmenee tuen suora vaikutus tuotteen myyntihintaan, ja kuudennen arvonlisäverodirektiivin 11 artiklan A osan 1 kohdan a alakohdan epärajoittavan tulkinnan perusteella ja mainitun artiklan sen yleisen päämäärän mukaisesti, että verotetaan koko sitä vastiketta, jonka henkilö – riippumatta siitä kuka – on kokonaan tai osittain maksanut ja jonka luovuttaja tai suorittaja todella on saanut tavaran tai palvelun myynnin seurauksena, tarkoitukse-
na on selvästikin sisällyttää tuki arvonlisäveron perusteeseen.

(1) EYVL L 145, s. 1.

(2) EYVL L 63, s. 1.